

wonnen en van den duizel-hoogen hemel naar omlaag geslingerd, vruchteloos vergetelheid en troost hebben gezocht in den schoot der op aarde geboren dochteren... tot hun levenslicht voor altijd werd gedoofd...

De aarde heeft hen weer tot zich genomen, maar kán hen niet meer in zich opnemen!

En luister, kind! Dikwijls, midden in den nacht, splijten zij open, de vergeten met doornen begroeide graven...

En zij, de koningen van voorheen, herleven, rijzen uit hun graf, staan op de aarde, en turen met een fonkelenden haat in de oogen naar den hemel omhoog, en heffen met donkere grim de vuisten naar Gods eerezetel; maar dan daalt weer hun hand, en radeloos van woede en schande bijten zij wild in hunne vingers — waarom zijn de armen zoo kort?

Ga niet met mij mee, heerlijk trouwhartig kind! En als ik eens daarom mocht smeeken, wend je dan haastig weg van mijn gebed, en schud het af, als een groene worm, die van uit een boom op je boezem valt!

Daar dolen de schaduwen van het ongehoorde, van het ongeschapene; onrustige schaduwen, die, tegen den wil van God, zich losscheuren naar het licht en het leven vóór den vastgestelden tijd, eer Hij hen met vleesch en bloed heeft bekleed.

Vol levenshonger zijn de weerspannige geesten, en wee hem, dien zij op hun weg vinden.... zij rooven alle kleur van de wangen; zuigen het licht uit de oogen weg, en drinken langzaam al het bloed uit het hart... levenshongerig als ze zijn.... Niet voor jou is de weg van den eenzamen zwerver....

En word ik eens zwak; vermoeid door smart en verlangen, en kniel dan voor je neer, en smeeik je om medelijden — „kom verlaat mij niet” — luister niet naar mijne bede!

Blusch de vonken van barmhartigheid in

je oogen, en al het verlangen, dat ik in je heb gezaaid, ruk het als een doorn uit je hart! „Zie hoe toornig-dreigend zich de hemelboog over mij welft!...

Ga heen, kind!, opdat de donder, die voor mij wordt gesmeed, jou niet onverhoeds treffe!

Niet dit heeft je moeder, toen zij over je wieg zich boog, voor jou gezongen!

Niet deze woeste droom hebben maan en sterren in de stille, zoete nachten voor 't venstertje van je kleine kamer geweeft!

Keer terug tot je rust, mijn kind!

Zie, toornig en duister welft de hemel zich boven mij. En tusschen de boomen, die vol schrik in de duisternis opeengedrongen staan gloort even een lichtschijn... je thuis, je zoet-gezellig, stil thuis!

Met warme blikken wenkt het je toe, en

roept zachtjes: „kom kind!... keer terug tot je rust!”....

Ga heen, nóg toorniger dreigt de hemel.

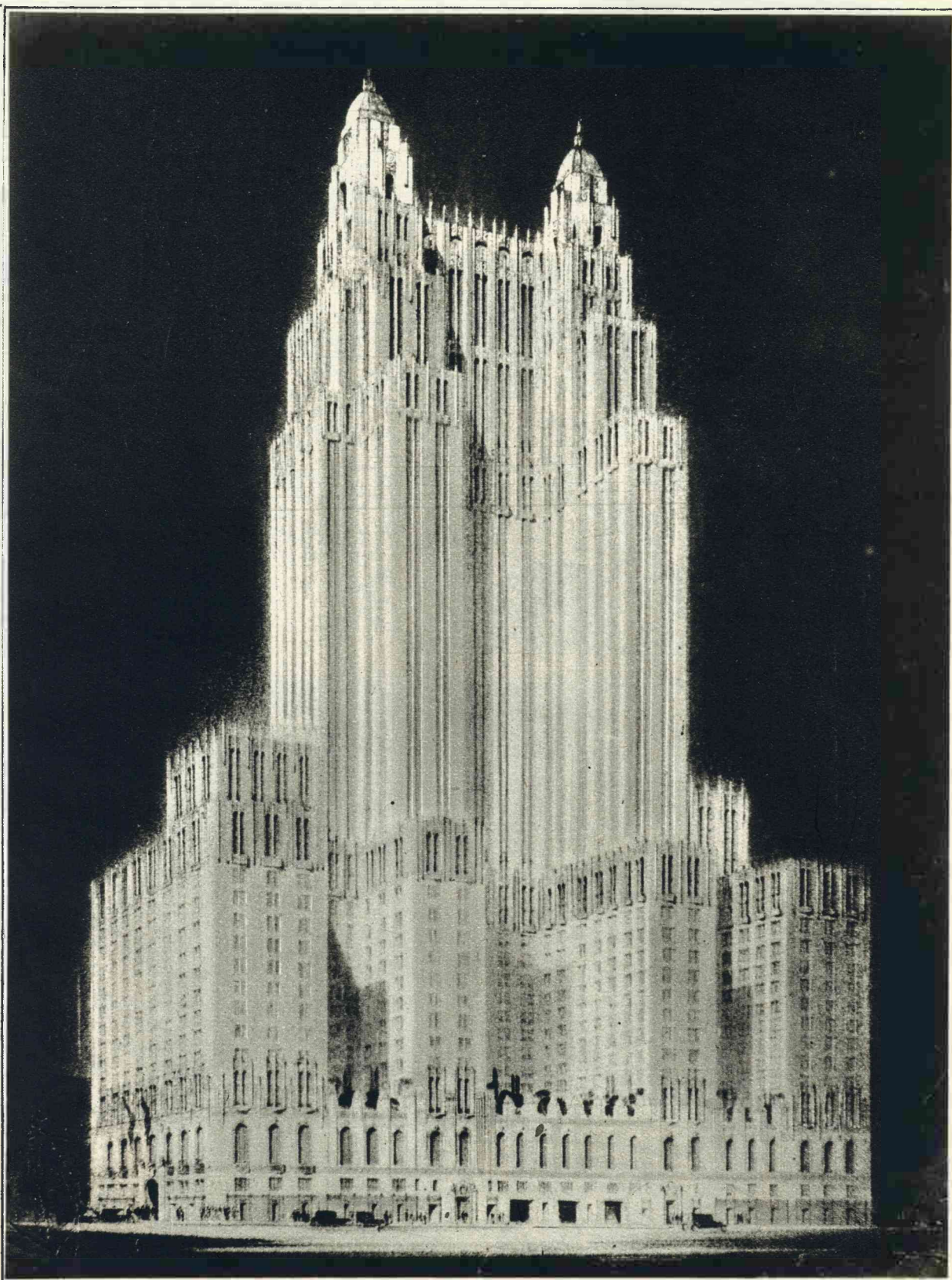
Ga, waar je rust je wacht, kind, vlei je neer.... leg je hoofd op het kussen en fluister het nachtgebed! En hef je stille, zoete oogen naar den hemel en bid!

Bid, dat Hij de donkere, zwarte wolk, die zich over je jongen, rein-blauwen hemel heeft uitgestrekt, doe wegtrekken — vernietigd worde al het zaad van onrust en verlangen, dat ik met mijn zondige hand in je heilig-stil hart heb gezaaid....

En verdwijnen zal de schaduw, die de voorbijgaande eenzame zwerver op je rein-stralende ziel heeft geworpen....

Bid, kind! De hemel is op jón niet ver-toornd en zal je gebed zekerlijk verhooren!

Ga niet met mij mee, lief trouwhartig kind!

IN NEW YORK zal bij Park Avenue en Lexington Avenue het nieuwe Waldorf-Astoria hotel worden gebouwd, dat 2000 kamers zal bevatten. In de herfst van 1931 hoopt men met den bouw gereed te zijn.